

Tunnistetiedot poistettu

Käännös

C-276/22 - 1

Asia C-276/22

Ennakkoratkaisupyyntö

Jättämispäivä:

22.4.2022

Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin:

Corte suprema di cassazione (Italia)

Ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

11.4.2022

Valittajat:

Edil Work 2 S.r.l.

S.T. S.r.l.

Vastavalittaja:

STE S.a.r.l.

[--]

CORTE SUPREMA DI CASSAZIONE

TOINEN SIVILIJAASTO

[--] [Tuomioistuimen kokoonpano]

on tehnyt seuraavan

VÄLIPÄÄTÖKSEN

asiassa [--], jossa valittajina ovat

EDIL WORK 2 SRL [--] ja S.T. SRL [--]

- valittajat -

ja vastapuolena

STE SARL [– –];

- vastavalittaja -

ja muuna osapuolena

CM

- muu osapuoli -

ja joka koskee Corte d'Appello di Roman (Rooman ylioikeus, Italia) [– –] antamaa tuomiota nro 8288/2018.

[– –] [menettelyä koskevia seikkoja]

Asian tosiseikat ja pääasian kohde

- 1 Vuonna 2004 rajavastuuyhtiö (società a responsabilità limitata, s.r.l.) Agricola Torcrescenza, jonka omaisuus ja liiketoiminta koostuvat yksinomaan Castello di Tor Crescenza -nimisestä, Roomassa sijaitsevasta kiinteistökompleksista, vaihtoi toiminimekseen STA s.r.l. ja siirsi kotipaikkansa Luxemburgin suurherttuakuntaan, missä se muutti toiminimensä muotoon STE s.a.r.l.
- 2 Vuonna 2010 Luxemburgissa pidettiin yhtiön ylimääräinen yhtiökokous, jossa sen ainoaksi hallituksen jäseneksi (gérante) nimitettiin S.B. Tuossa yhteydessä S.B. antoi yhtiön ulkopuoliselle henkilölle, F.F:lle, yhtiön yleisen edustamisoikeuden ja antoi tälle valtuudet tehdä ”Luxemburgin suurherttuakunnassa ja ulkomailla yhtiön nimissä ja lukuun kaikki tarvittavat toimenpiteet ja oikeustoimet, ilman poikkeuksia ja rajoituksia, kuitenkin kaikissa tapauksissa yhtiön toimialan rajoissa”.
- 3 Vuonna 2012 edustamisoikeuden saanut F.F. luovutti Castello di Tor Crescenzan italialaiselle ST s.r.l. -yhtiölle, joka sitoutui ensin esisopimuksella myymään sen M.M:lle ja luovutti sen sitten italialaiselle Edil Work 2 s.r.l. -yhtiölle.
- 4 Vuonna 2013 STE s.a.r.l. haastoi ST s.r.l.- ja Edil Work 2 s.r.l. -yhtiöt oikeuteen Italiassa, Tribunale di Romassa (Rooman alioikeus). Se vaati tuomioistuinta toteamaan molemmat luovutusasiakirjat pätemättömiksi sillä perusteella, että kantajayhtiön ainoan hallituksen jäsenen F.F:lle antama valtuutus oli tehoton. Rooman alioikeus, joka ei ottanut kantaa asiaan sovellettavaan lakiin, hylkäsi kanteen katsoen, että F.F:n edustamisoikeus oli annettu pätevästi.
- 5 Corte d'appello di Roma (Rooman ylioikeus, Italia), joka käsitteli asian muutoksenhakuasteena, hyväksyi vaatimuksen. Ylioikeus vahvisti ensinnäkin, että asiaan oli sovellettava Italian lakia, koska kansainvälisestä yksityisoikeudesta

annetun lain (laki nro 218/1995) 25 §:n mukaan Italian lakia sovelletaan, jos yhtiön ”pääasiallinen kohde” on Italiassa. STE s.a.r.l. -yhtiön tapauksessa on kiistatonta, että yhtiön pääasiallinen kohde on Italiassa, koska Castello di Tor Crescenzan kiinteistökompleksi muodostaa sen ”ainoa ja koko omaisuuden”. Tämän jälkeen ylioikeus vahvisti, että (alueellisesti ja sisällöllisesti) rajoittamattomien hallinnointivaltuuksien antaminen F.F:n kaltaiselle yhtiön ulkopuoliselle henkilölle oli ristiriidassa Italian siviililain (codice civile) 2381 §:n 2 momentin kanssa, jonka mukaan yhtiön hallitus voi valtuuttaa ainoastaan hallituksen omia jäseniä hoitamaan hallituksen tehtäviä. Näin ollen ylioikeus vahvisti, että toimi, jolla yhtiön ainoa hallituksen jäsen antoi F.F:lle hallinnointivaltuudet, oli pätemätön ja että Castello di Tor Crescenzan molemmat vastaajayhtiöille tehdyt luovutukset olivat siten tehottomia.

- 6 Edil Work 2 S.r.l.- ja ST s.r.l. -yhtiöt valittivat ratkaisusta ennakkoratkaisua pyytävään tuomioistuimeen. Niiden näkemyksen mukaan lain nro 218/1995 25 §:n 1 momentin toista virkettä ei ensinnäkään voitu soveltaa asiaan: ylioikeus ei niiden mukaan ollut ottanut huomioon, että unionin oikeus on vaikuttanut vahvasti kyseisen säännöksen merkitykseen ja ulottuvuuteen, eikä säännöstä voida unionin oikeuden mukaan soveltaa, jos sitä tulkitaan tavalla, joka ei ole unionin oikeuden kanssa yhteensopiva.
- 7 Vastapuoli STE S.a.r.l. vastusti valitusta. Se korosti erityisesti sitä, että koska yhtiön pääasiallinen kohde on Italiassa, F.F:lle annetun valtuutuksen tehokkuutta ja valittajayhtiöille sittemmin tehtyjen luovutusten pätevyyttä on tarkasteltava Italian lainsäädännön nojalla ilman unionin oikeuden tulkintavaikutusta.

Asian kannalta merkityksellinen kansallinen lainsäädäntö

- 8 Asian kannalta merkityksellinen kansallinen säännös on erityisesti lain nro 218/1995 (Gazzetta Ufficiale 3.6.1995, nro 128) 25 §. Kyseisessä pykälässä, jonka otsikko on ”Yhtiöt ja muut yhteisöt”, säädetään seuraavaa:

”(1) Yhtiöihin, yhdistyksiin, säätiöihin ja kaikkiin muihin yhteisöihin, olivatpa ne julkisia tai yksityisiä ja niiden yhteisöluonteesta riippumatta, sovelletaan sen valtion lakia, jossa niiden perustamismenettely on saatettu päätökseen. Italian lakia sovelletaan kuitenkin, jos tällaisen yhteisön hallinnon kotipaikka on Italiassa tai jos sen toiminnan pääasiallinen kohde on Italiassa.

(2) Erityisesti yhteisöön sovellettavalla lailla säädetään a) yhteisön oikeudellisesta luonteesta, b) sen nimestä tai toiminimestä, c) sen perustamisesta, muuttamisesta tai lakkaamisesta, d) kelpoisuudesta, e) sen elinten nimittämisestä, toimivallasta ja toimintatavoista, f) sen edustuksesta, g) sen jäsenyyden tai osakasaseman saamisesta ja menettämisestä sekä tällaiseen asemaan välttämättä kuuluvista oikeuksista ja velvollisuuksista, h) vastuusta yhteisön velvoitteista, i) lain tai yhteisön perustamisasiakirjojen rikkomisesta aiheutuvista seurauksista.

(3) Sääntömääräisen kotipaikan siirto toiseen valtioon tai sulautuminen toiseen yhteisöön, jonka kotipaikka on toisessa valtiossa, on tehokas ainoastaan, jos se on tehty asianomaisten valtioiden lainsäädännön mukaisesti.”

- 9 Toinen merkityksellinen kansallinen säännös on Italian siviililain 2507 §, joka on ulkomailla perustettuja yhtiöitä koskevan luvun ensimmäinen pykälä ja jonka mukaan ”tähän lukuun sisältyvien säännösten tulkinta ja soveltaminen perustuu Euroopan yhteisöjen oikeusjärjestyksen periaatteisiin”.

Asiaa koskevat unionin oikeussäännöt

- 10 Unionin oikeuden osalta merkityksellisiä ovat sijoittautumisvapautta koskevat säännökset, erityisesti SEUT 49 ja SEUT 54 artikla.

- 11 SEUT 49 artiklassa määrätään seuraavaa:

”Jäljempänä olevien määräysten mukaisesti kielletään rajoitukset, jotka koskevat jäsenvaltion kansalaisen vapautta sijoittautua toisen jäsenvaltion alueelle. Myös kielletään rajoitukset, jotka estävät jäsenvaltion alueelle sijoittautuneita jäsenvaltion kansalaisia perustamasta kauppaedustajan liikkeitä, sivuliikkeitä ja tytäryhtiöitä.

Jollei pääomia koskevan luvun määräyksistä muuta johdu, sijoittautumisvapautteen kuuluu oikeus ryhtyä harjoittamaan ja harjoittaa itsenäistä ammattia sekä oikeus perustaa ja johtaa yrityksiä, erityisesti 54 artiklan toisessa kohdassa tarkoitettuja yhtiöitä, niillä edellytyksillä, jotka sijoittautumisvaltion lainsäädännön mukaan koskevat sen kansalaisia.”

- 12 SEUT 54 artiklassa määrätään seuraavaa:

”Jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti perustetut yhtiöt, joiden sääntömääräinen kotipaikka, keskushallinto tai päätoimipaikka on unionin alueella, rinnastetaan tämän luvun määräyksiä sovellettaessa luonnollisiin henkilöihin, jotka ovat jäsenvaltion kansalaisia.

Yhtiöillä tarkoitetaan siviili- ja kauppaoikeudellisia yhtiöitä, osuustoiminnallisia yhtiöitä sekä muita julkis- tai yksityisoikeudellisia oikeushenkilöitä, lukuun ottamatta niitä, jotka eivät tavoittele voittoa.”

Asian kannalta merkityksellinen unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntö

- 13 Yritysten sijoittautumisvapautta koskeva unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntö on varsin laaja.

- 14 Nyt tarkasteltavan ennakkoratkaisupyynnön kannalta huomionarvoisia ovat erityisesti seuraavat tuomiot:

– tuomio 27.9.1988, Daily Mail and General Trust (81/87, EU:C:1988:456)

- tuomio 9.3.1999, Centros (C-212/97, EU:C:1999:126)
 - tuomio 5.11.2002, Überseering (C-208/00, EU:C:2002:632)
 - tuomio 30.9.2003, Inspire Art (C-167/01, EU:C:2003:512)
 - tuomio 13.12.2005, SEVIC Systems (C-411/03, EU:C:2005:762)
 - tuomio 12.9.2006, Cadbury Schweppes (C-196/04, EU:C:2006:544)
 - tuomio 16.12.2008, Cartesio (C-210/06, EU:C:2008:723)
 - tuomio 29.11.2011, National Grid Indus (C-371/10, EU:C:2011:785)
 - tuomio 12.7.2012, VALE (C-378/10, EU:C:2012:440)
 - tuomio 25.10.2017, Polbud (C-106/16, EU:C:2017:804).
- 15 Nyt tarkasteltavan tapauksen kannalta tuomio Polbud on edellä mainituista tuomioista erityisen merkityksellinen. Kyseisessä unionin tuomioistuimen ratkaistavaksi saatetussa asiassa puolalaisen yhtiön – joka oli päättänyt siirtää pelkästään sääntömääräisen kotipaikkansa Luxemburgiin, jotta siihen sovellettaisiin Luxemburgin oikeutta, ilman että se menettäisi oikeushenkilöllisyyttään – kaupparekisteristä poistamista koskeva hakemus hylättiin sillä perusteella, että se ei ollut toimittanut yhtiön selvitysmenettelyä koskevia asiakirjoja. Puolan ylin tuomioistuin, johon Polbud oli valittanut sen jälkeen, kun sen kaupparekisteristä poistamista koskeva hakemus oli kahdesti hylätty, esitti unionin tuomioistuimelle kysymyksen, joka koski sijoittautumisvapauden soveltamista siihen, että jäsenvaltion oikeuden mukaan perustetun yhtiön sääntömääräinen kotipaikka siirretään toisen jäsenvaltion alueelle, jotta se muutetaan tämän toisen jäsenvaltion oikeuden soveltamisalaan kuuluvaksi yhtiöksi, ilman että kyseisen yhtiön tosiasiallista kotipaikkaa siirretään.
- 16 Unionin tuomioistuin vahvisti, että sijoittautumisvapauden alaan kuuluu tilanne, jossa jäsenvaltion oikeuden mukaan perustettu yhtiö päättää muuttua toisen jäsenvaltion oikeuden soveltamisalaan kuuluvaksi yhtiöksi, kun se täyttää liityntäkriteerin, jonka mukaisesti toinen jäsenvaltio katsoo yhtiön kuuluvan kansallisen oikeusjärjestyksensä piiriin, vaikka tämä yhtiö harjoittaisi taloudellista toimintaansa pääasiallisesti tai jopa ainoastaan ensimmäisessä jäsenvaltiossa (ks. tuomio Polbud, 34, 38 ja 44 kohta).

Lyhyt kuvaus ennakkoratkaisupyynnön perusteista

- 17 Nyt tarkasteltavassa asiassa on kyse pääomayhtiöstä (rajavastuuyhtiö), joka on alun perin perustettu Italian oikeuden mukaisesti mutta hakeutunut sitten pois kaupparekisteristä, muuttunut luxemburgilaiseksi yhtiöksi ja siirtänyt kotipaikkansa Luxemburgiin säilyttäen kuitenkin päätoimipaikkansa Italiassa.

- 18 Asian tosiseikat ja oikeudelliset seikat poikkeavat tuomion Polbud taustalla olleista seikoista. Nyt tarkasteltavassa asiassa on tuomion Polbud tavoin kyse yhtiöstä, joka on päättänyt siirtää kotipaikkansa Luxemburgiin mutta pitää samalla päätoimipaikkansa alkuperäjäsenvaltiossaan.
- 19 [– –] *[Ennakkoratkaisua pyytävän tuomioistuimen näkemyksen mukaan merkityksetön näkökohta]*
- 20 Italian lainsäädännössä sallitaan italialaisen yhtiön muuttaminen ulkomaiseksi yhtiöksi: kansainvälisestä yksityisoikeudesta annetun lain (edellä 8 kohta) 25 §:n 3 momentin mukaan kotipaikan siirtäminen toiseen valtioon ja sulautuminen sellaiseen toiseen yhteisöön, jonka kotipaikka on toisessa valtiossa, on tehokas ainoastaan, jos se on tehty asianomaisten valtioiden lainsäädännön mukaisesti. Säännöksen mukaan kotipaikan siirtäminen on siis sallittua edellyttäen, että siirtäminen on pätevä ei ainoastaan kohdevaltion oikeusjärjestyksen vaan kaikkien asiaan liittyvien oikeusjärjestysten mukaan. Italian oikeuskäytännön mukaan on niin, että vaikka yhtiö poistetaan Italian kaupparekisteristä, siirtäminen ei johda yhtiön oikeushenkilöllisyyden lakkaamiseen. [– –] *[Kansallista oikeuskäytäntöä]*
- 21 Asiassa esiin nouseva kysymys koskee sitä, mitä lakia yhtiöön sovelletaan sen jälkeen, kun se on siirtänyt kotipaikkansa toiseen unionin jäsenvaltioon mutta säilyttänyt kuitenkin päätoimipaikkansa alkuperäjäsenvaltiossaan.
- 22 Erityisesti kiistanalaista on se, onko sitä, että yhtiön ainoa hallituksen jäsen on luovuttanut yhtiön hallintaoikeudet kolmannelle osapuolelle, arvioitava sijoittautumisvaltion (eli sen valtion, jossa yhtiön kotipaikka tällä hetkellä on) vai alkuperäjäsenvaltion (jossa yhtiön päätoimipaikka edelleen on) oikeuden mukaisesti.
- 23 [– –] *[Viittaus 5 ja 8 kohtaan]*
- 24 Lain 25 §:n 1 momentin ensimmäisessä virkkeessä todetaan, että yhtiöön sovellettavan lain määrittämisessä liittymäperusteena on käytettävä sitä, missä yhtiön perustamismenettely on saatettu päätökseen (ns. perustamiskriteeri). Toisessa momentissa puolestaan täsmennetään, mistä seikoista sovellettavalla lailla voidaan säätää: nämä esitetään luettelona (edellä 8 kohta), joka ei kuitenkaan ole tyhjentävä vaan esimerkinomainen siten, että perustamispaikan lainsäädäntöä sovelletaan kaikkiin yhtiön syntymistä, ominaisuuksia ja organisaatorakennetta sekä sen sisäistä ja ulkoista toimintaa koskeviin kysymyksiin.
- 25 Kyseisen 25 §:n 1 momentin toiseen virkkeeseen sisältyy kuitenkin täsmennys perustamiskriteeriin: siinä Italian lainsäädäntö ulotetaan koskemaan yhtiötä, joka tosin on perustettu toisen valtion alueella mutta jolla on Italiassa joko ”hallinnon kotipaikka” tai ”toiminnan pääasiallinen kohde”.
- 26 Nyt tarkasteltavassa asiassa ylioikeus katsoi, että tapaukseen on sovellettava yhtiön toiminnan pääasiallista kohdetta koskevaa täsmennystä: näin ollen kyseinen tuomioistuin arvioi sitä yhtiön hallituksen ainoan jäsenen F.F:lle

luovuttamia hallinnointivaltuuksia Italian yhtiöoikeuden ja sen soveltamista koskevan oikeuskäytännön mukaisesti.

- 27 On täsmennettävä, että hallinnointivaltuudet annettiin F.F:lle STE s.a.r.l. -yhtiön ylimääräisessä yhtiökokouksessa, joka pidettiin Luxemburgissa. Kyseisten oikeuksien nojalla F.F. luovutti yhtiön pääasiallisena toimipaikkana toimineen kiinteistökompleksin oikeustoimella, joka puolestaan tehtiin Italiassa (luovutus tapahtui italialaisen S.T. s.r.l. -yhtiön yhtiökokouksen yhteydessä).
- 28 Unionin tuomioistuimen tarkasteltavaksi saatetussa asiassa valittajayhtiöt väittävät, että edellä mainitun 25 §:n 1 momentin toinen virke on yhteensopimaton yhtiöiden sijoittautumisvapauden kanssa.
- 29 Ennakkoratkaisua pyytävän tuomioistuimen näkemyksen mukaan kysymystä tarkasteltaessa on otettava huomioon seuraavat seikat.
- 30 Yhtiöiden sijoittautumisvapautta koskevan unionin tuomioistuimen tulkinnan mukaan (ks. edellä 14 kohdassa mainitut tuomiot) sijoittautumisvapautteen kuuluu yhden jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti perustetun yhtiön oikeus muuttua toisen jäsenvaltion oikeuden mukaiseksi yhtiöksi edellyttäen, että kyseisen toisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaiset edellytykset täyttyvät: tämä koskee erityisesti viimeksi mainitun jäsenvaltion säätämää liityntäkriteeriä, jonka mukaisesti kyseinen jäsenvaltio katsoo yhtiön kuuluvan kansallisen oikeusjärjestyksensä piiriin.
- 31 Unionin oikeudessa toteutettujen yhdenmukaistamistoimien puuttuessa sen liittymäperusteen määrittäminen, joka määrää yhtiöön sovellettavan kansallisen oikeuden, kuuluu SEUT 54 artiklan mukaisesti kunkin jäsenvaltion toimivaltaan. Kyseisessä SEUT 54 artiklassa yhtiön sääntömääräistä kotipaikkaa, keskushallintoa ja päätoimipaikkaa pidetään samanarvoisina liittymäperusteina (ks. direktiivin (EU) 2017/1132 muuttamisesta rajatylittävien yhtiömuodon muutosten, sulautumisten ja jakautumisten osalta 27.11.2019 annetun direktiivin (EU) 2019/2121 (EUVL 2019, L 321) johdanto-osan kolmas perustelukappale).
- 32 Tästä seuraa, että kuten unionin tuomioistuin on oikeuskäytännössään täsmentänyt (ks. tuomio Polbud, 44 kohta), se, että yhtiö siirtää ainoastaan sääntömääräisen kotipaikkansa (mutta ei keskushallintoa tai päätoimipaikkaa), ei itsessään sulje pois SEUT 49 artiklan mukaisen sijoittautumisvapauden soveltamista.
- 33 Kyse on siis sen määrittämisestä, merkitseekö sijoittautumisvapaus sitä, että yhtiöön, joka on säilyttänyt päätoimipaikkansa alkuperäjäsenvaltiossa, sovelletaan kohdejäsenvaltion oikeutta paitsi yhtiön perustamisen osalta myös sen sisäisen ja ulkoisen hallinnoinnin osalta, nyt tarkasteltavassa tapauksessa siltä osin kuin on kyse hallinnointioikeuksien luovuttamisesta yhtiöön nähden kolmannelle henkilölle, joka on vaikuttanut ratkaisevasti yhtiön toimintaan.
- 34 Tältä osin on korostettava, että SEUT 49 artiklan toisessa kohdassa puhutaan yhtiön perustamiseen ja johtamiseen liittyvästä sijoittautumisvapaudesta ja että

edellä mainitun direktiivin 2019/2121 johdanto-osan toisessa perustelukappaleessa korostetaan, että sijoittautumisvapautteen kuuluu oikeus paitsi perustaa myös johtaa yhtiötä sijoittautumisjäsenvaltion lainsäädännössä säädettyjen edellytysten mukaisesti. Kyseisen direktiivin 2019/2121 1 artiklan sanamuoto koskee sellaisten pääomayhtiöiden yhtiömuodon muuttamista, ”jotka kuuluvat toisen jäsenvaltion lainsäädännön soveltamisalaan”. (On täsmennettävä, että kyseistä direktiiviä ei vielä ole saatettu Italiassa osaksi kansallista lainsäädäntöä: parlamentissa on parhaillaan vireillä ehdotus hallitukselle annettavaksi valtuutuslaiksi.)

- 35 Italian oikeudesta on lisäksi huomattava, että kun yhtiöoikeutta vuonna 2003 uudistettiin asetuksella (decreto legislativo) 6/2003, siviililain (codice civile) ulkomailla perustettuja yhtiöitä koskevan luvun alkuun lisättiin 2507 § (ks. edellä 9 kohta), jonka mukaan kyseisen luvun säännöksiä on paitsi tulkittava myös sovellettava unionin oikeusjärjestyksen periaatteiden mukaisesti. [– –] *[Viittauksia asiaa koskevaan oikeuskirjallisuuteen]*
- 36 Yhteenvetona voidaan todeta, että unionin oikeudessa on seikkoja, joiden perusteella on aihetta katsoa, että kohdejäsenvaltion lainsäädännön, jota sovelletaan kotipaikkansa kyseiseen valtioon siirtäneeseen yhtiöön, säännöksiä sovelletaan myös kyseisen yhtiön toimintaan ja hallinointiin. Ennakkoratkaisua pyytävän tuomioistuimen näkemyksen mukaan kuitenkin se, että nyt tarkasteltavassa tapauksessa on kyse sellaisesta yhtiön hallinointiin liittyvästä oikeustoimesta, joka vaikuttaa kyseisen yhtiön toimintaan Italiassa eli kyseisen yhtiön alkuperäjäsenvaltiossa, jossa yhtiö on säilyttänyt oikeushenkilöllisyytensä, herättää kysymyksen siitä, tulisiko kyseistä hallinointiin liittyvää oikeustointia arvioida Luxemburgin oikeusjärjestyksen asemesta Italian oikeusjärjestyksen mukaisen oikeuden ja oikeuskäytännössä muodostuneen tulkinnan valossa.
- 37 Näin ollen ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin katsoo, että vaikka yhtiöiden sijoittautumisvapaudesta on jo olemassa laajasti unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöä, nyt tarkasteltavan asian yhteydessä esiin noussut, yhtiöiden sijoittautumisvapautta koskeva tulkintakysymys on kuitenkin tarpeen esittää unionin tuomioistuimelle, kun otetaan huomioon myös se, että kysymys on esitetty Corte di cassazionessa, jonka ratkaisuihin ei poikkeustapauksia lukuun ottamatta voi hakea muutosta.

Ennakkoratkaisukysymyksen esittäminen unionin tuomioistuimelle

- 38 Johtopäätöksenä voidaan todeta, että unionin tuomioistuimelta on välttämätöntä pyytää SEUT 267 artiklan mukaista ennakkoratkaisua seuraavaan kysymykseen:

Ovatko SEUT 49 ja SEUT 54 artikla esteenä sille, että jäsenvaltio, jossa yhtiö (rajavastuuyhtiö) on alun perin perustettu, soveltaa kyseiseen yhtiöön yhtiön toimintaa ja hallinointia koskevia kansallisen oikeuden säännöksiä siinä tapauksessa, että tällainen yhtiö, joka on siirtänyt kotipaikkansa ja perustanut yhtiön uudelleen kohdejäsenvaltion oikeuden mukaisesti, on

säilyttänyt päätoimipaikkansa lähtöjäsenvaltiossa ja kyseinen hallinnointiin liittyvä oikeustoimi vaikuttaa ratkaisevasti yhtiön toimintaan?

39 [– –]

[– –] [*menettelyä koskevia seikkoja*]

Roomassa [– –] 11.1.2022.

[– –]

TYÖASIAKIRJA